

Úkazem hodným pozornosti je rovněž náš STANISLAV KOMÁREK. Biolog, filosof, cestovatel a básník v jedné osobě pojímá svět v jakési skepticko-mystické jednotě, v níž všechno má svou stránku nízkou i vysokou, směšnou i tragickou. Ne náhodou tvoří úvod jeho nové knihy sebraných esejů *Mír s mloky* (Petrov, Brno 2003, 332 s., 275 Kč) statě napsané po návratu z cesty do Číny, která, jak píše, způsobila radikální převrat v jeho životě a myšlení. Nevím, zda spíš neposílila rysy, které čtenář Komárka zná už od doby, co se jeho „pansofické“ texty začaly objevovat na začátku 90. let ve *Tvaru*, *Vesmíru*, *Prostoru*, kdy tady najednou byl nový typ nebeletristického esejisty-vědce, který budil dojem, že každý článek je koncentrátem z mnohem obsáhlejší studie a zároveň pouze jakýmsi fragmentem, střípkem pozoruhodnosti, kterou skeptický vzdělanec ucedí jen tak mimochodem. Základem jeho intelektuální metody je dívat se jinak, skrz, napříč, nepřijímat nic tak, jak se to konvenčně nabízí a jak jsme všichni zvyklí. Základem jeho citové metody je pak veselý smutek racionalisty, který stojí uprostřed pomíjivého, nesmyslného a vlastně krutého mumraje života a pozorně si ho prohlíží, s náznakem úsměvu „Osvíceného“, úsměvu Buddha, kterému věnoval tato konfesijní slova: „Jediným skutečným hříchem může paradoxně být brání světa a sebe sama vážně.“

JIRÍ PEŇÁS